

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Sžo/58/2014                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 3013200696                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 19.01.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr., Ing. Miroslav Gavalec   |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:3013200696.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavala, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: M. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. č. XXX/XX, XXX XX G., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny so sídlom Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16. apríla 2014 č. k. 13S/141/2013-31, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16. apríla 2014 č. k. 13S/141/2013-31 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

#### I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: UPS/USI/SSVODPC/BEZ/2013/10822 z 25. júna 2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. 1. 7) žalovaný ako odvolací správny orgán oprávnený v zmysle § 4 zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti v znení neskorších predpisov, § 51 písm. b) zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 447/2008 Z. z.“) a podľa ustanovenia § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil v zmysle § 17 zák. č. 447/2008 Z. z. odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, pracovisko Dubnica nad Váhom, odboru sociálnych vecí a rodiny č.: TN3/RPPKPČ/SOC/2013/41350-003 zo 16.04.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“), vo veci nevyhovenia žiadosti žalobcu o vydanie parkovacieho preukazu.

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec fyzickej osobe s

ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je odkázaná podľa posudku na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom podľa § 14 ods. 6 alebo má praktickú slepotu alebo úplnú slepotu oboch očí, vyhotoví príslušný orgán parkovací preukaz na základe právoplatného rozhodnutia o parkovacom preukaze.

2. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané na základe lekárskeho posudku, podľa ktorého sa menovaný považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, ale nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a nemá praktickú alebo úplnú slepotu oboch očí, čím nespĺňa základnú podmienku pre vyhotovenie parkovacieho preukazu uvedenú v § 17 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z. z.

3. Na základe administratívneho odvolania žalobcu žalovaný zdôraznil, že v zdravotnej dokumentácii žalobcu sa nenachádza údaj o potrebe pravidelnej každodennej kombinovanej liečbe liekmi proti bolesti, v predloženom vyžiadanom odbornom lekárskom náleze fyziatra nie je potvrdené ťažké obmedzenie chôdze žalobcu (hoci je zrejmé, že v dôsledku postihnutia ľavého bedrového kĺbu je u žalobcu zmenený spôsob výstupu po schodoch, napr. pri nastupovaní do prostriedkov verejnej hromadnej dopravy), špecialisti nekonštatujú závažné obmedzenú vzdialenosť, ktorú žalobca dokáže prekonať (tzv. perimeter chôdze), čo podľa žalovaného potvrdzuje to, že u žalobcu nejde o ťažké obmedzenie funkcie organizmu a schopnosti chôdze, a že postihnutie pohybového aparátu u žalobcu je dobre kompenzovateľné ortopedickou obuvou a francúzskou barlou.

4. Ďalej žalovaný zdôraznil, že posudkový lekár odvolacieho orgánu opätovne v zmysle predloženej spisovej dokumentácie vydal lekársky posudok a určil žalobcovi mieru funkčnej poruchy 50 % podľa prílohy č. 3 kapitoly XII.B.B2, bod 15, písm. c) ods. 1 „Pohybový a podporný aparát. Postihnutie končatín. Dolné končatiny. Obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu - ťažký stupeň jednostranne“ s mierou funkčnej poruchy 40% + 10% pre ďalšiu prítomnú funkčnú poruchu, ktorá ovplyvňuje zdravotné postihnutie s najvyšším percentuálnym ohodnotením, ktorou je „Pohybový a podporný aparát. Postihnutie končatín. Dolné končatiny. Skrátene dolnej končatiny nad 6 cm“, a preto sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím.

Podľa § 14 ods. 6 zák. č. 447/2008 Z. z. v citovanom znení fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ak nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti

a) premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť,  
b) nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy alebo  
c) zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

5. Nakoľko podľa žalovaného z lekárskeho posudku a z posudkového záveru vyplynulo, že žalobca napriek ťažkému zdravotnému postihnutiu je schopný premiestniť sa vozidlom verejnej hromadnej dopravy osôb, a k prostriedku železničnej dopravy, nastupovať a vystupovať z tohto vozidla ako aj zvládnuť inú situáciu v nich, potom podľa žalovaného nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

Posudkový lekár vykonal posúdenie zdravotného stavu bez prítomnosti fyzickej osoby vzhľadom k tomu, že nemal pochybnosti o správnosti diagnostického záveru v predložených lekárskech nálezoch a nebolo potrebné overiť jeho objektívnosť alebo úplnosť.

## II.

Konanie na prvostupňovom súde

6. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal na Krajský súd v Trenčíne žalobu zo dňa 19.08.2013.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie tomuto predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a ustálil, že žalobe žalobcu je potrebné priznať úspech.

Na uvedenom základe napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie v zmysle zrušovacieho dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p.

8. Krajský súd ďalej menovite vypísal, ktoré lekárske záznamy, či záznamy z lekárskej služby prvej pomoci, alebo záznam z laboratórnych vyšetrení, ktoré žalobca predložil žalovanému, resp. prvostupňovému orgánu v súvislosti so svojou žiadosťou o vyhotovenie parkovacieho preukazu, administratívny spis obsahuje.

V uvedenej súvislosti krajský súd zdôraznil, že pod zistením skutkového stavu nemožno považovať len to, že v prejednávanej veci sa zaobstará dostatočné množstvo podkladov pre rozhodnutie. Naopak zistenie skutkového stavu podľa krajského súdu znamená, že správny orgán sa s jednotlivými podkladmi pre rozhodnutie (dôkazmi) oboznámi, tieto následne vyhodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti a následne poznatky (zistený skutkový stav) získané v tomto hodnotiacom procese správny orgán v jasnej, stručnej a najmä presvedčivej forme vyjavi účastníkovi prostredníctvom odôvodnenia svojho rozhodnutia.

9. V súvislosti s uvedeným potom krajský súd konštatoval, že ani z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a ani z napadnutého rozhodnutia mu nie je zrejmé, ktorý konkrétny lekársky záznam (a či vôbec niektorý z vyššie uvedených lekárskech záznamov predložených žalovanému, resp. prvostupňovému orgánu zo strany žalobcu) bol v súdnej veci použitý ako podklad rozhodnutia, aký záver z jednotlivých lekárskech záznamov správne orgány oboch stupňov vyvodili, akými úvahami sa uberali.

Krajský súd ďalej položil osobitný dôraz na lekársku správu ortopéda O.. S. P. z 11.03.2013, ktorý v nej výslovne uviedol, že cestovanie v prostriedku verejnej hromadnej dopravy a dlhšia chôdza u žalobcu je prakticky nemožná.

10. Tiež k otázke nedostatočného zistenia skutkového stavu krajský súd poukázal na právne nevyhodnotenie možnosti žalovaným, ktorá je zakotvená v ustanovení § 11 ods. 9 zák. č. 447/2008 Z. z.

11. Preto krajský súd na základe preskúmania rozhodnutia a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav pre posúdenie veci, čo je vadou spôsobujúcou nezákonnosť rozhodnutia, a na uvedenom základe napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ako budúcu úlohou žalovaného krajský súd mu uložil vyššie vytknutú vadu vo svojom ďalšom konaní odstrániť, pričom v novom rozhodnutí bude taktiež úlohou žalovaného sa vysporiadať s tvrdením žalobcu, že ďalšie operatívne zákroky, vrátane operácií bedrového kĺbu sú u žalobcu vylúčené ako i s tým, že žalobca je vedený v ambulancii chronickej bolesti.

### III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

#### A)

12. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 13.05.2014 (č. l. 35) proti rozsudku krajského súdu žalovaný napriek požiadavke zákonodarcu zakotvenej v ustanovení § 205 O.s.p. výslovne neuviedol žiadny zo zákonom uznaných dôvodov odvolania ale iba vyjadril svoj nesúhlas s rozsudkom krajského súdu a tiež namietať jeho výrok v celom rozsahu. Preto odvolací súd musel v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. vyhodnotiť podané odvolanie podľa jeho obsahu (najmä s prihliadnutím na jednotlivé odvolacie námietky) nasledovne.

13. Následne odvolací súd rekapituluje odvolacie námietky žalovaného v stručnom prehľade:

- v doplnenom Lekárskom posudku č. UPS/US/SSVODPC/BEZ/2013/10822 zo 17.06.2013 posudkový lekár všetky relevantné odborné lekárske nálezy posúdil na účely poskytnutia parkovacieho preukazu,

- hoci v predloženej zdravotnej dokumentácii ortopéda, neurológa a rehabilitačného lekára je popisovaná sťažaná chôdza žalobcu s atypickým stereotypom, avšak ošetrojúci špecialisti nekonštatujú u žalobcu závažné obmedzenie vzdialenosti alebo taký stupeň pohybového (iného) postihnutia, ktorý by viedol k záveru, že žalobca je odkázaný na IP OMV,
- pre posúdenie MFP a stanovenie kompenzácie (parkovací preukaz), je rozhodujúci stav v čase posúdenia, pričom nie je podstatné, či narušenie zdravotného stavu môže v budúcnosti viesť k ďalšiemu zhoršovaniu,
- žalobca nedokladoval, ale ani v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu neuviedol, svoje verbálne tvrdenie v súdnom konaní, že v minulosti mu bol vydaný parkovací preukaz, ktorý mu mal byť v roku 2004 odňatý, a že je vedený v ambulancii chronickej bolesti,
- z archívnych spisov žalovanému vyplynulo, že žalobca od roku 1999 do roku 2006 nikdy nesplnil podmienky na vyhotovenie parkovacieho preukazu,
- k opakovane podávaným žiadosťam žalobcu žalovaný zastáva názor, že nie je rozhodujúce koľkokrát žalobca podal žiadosť, ale či sú splnené podmienky na jeho osobné posúdenie posudkovým lekárom a následne vydanie parkovacieho preukazu,
- k možnosti predvolania žalobcu na osobné posúdenie žalovaný uviedol, že neprihliadol na závery ortopéda O.. P. z 11.03.2013, nakoľko len posudkový lekár žalovaného resp. posudkový lekár prvostupňového orgánu je oprávnený navrhnúť príslušnú kompenzáciu,
- žalobca mal možnosť podľa § 11 ods. 10 zák. č. 447/2008 Z. z. požiadať o osobné posúdenie, avšak toto svoje zákonné právo nevyužil.

14. Žalovaný odvolaciemu súdu záverom navrhol, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodol o zamietnutí žaloby.

B)

15. Vo svojom podaní (č. l. 43) zo dňa 12.06.2014 žalobca doplnil svoju zdravotnú dokumentáciu (č. l. 44) o fotokópie z 21.03.2014 a 16.04.2014 z liečby v ambulancii chronickej bolesti, ktorú podľa svojej argumentácie musel pre pretrvávajúce bolesti začať navštevovať. Tiež priložil aj kópiu parkovacieho preukazu Slovenského zväzu zdravotne postihnutých č. L. - XXXXX (č. l. 45), ktorý v minulosti používal.

16. K procesnému riešeniu odvolacieho konania sa žalobca nevyjadril.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (viď § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

18. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v pojednávaní veci žalobcu), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu správcu dane. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

19. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je v medziach uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

20. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právny výklad ustanovenia § 11 ods. 9 zák. č. 447/2008 Z. z, ktorý má nepochybne významný vplyv na riadne zistenie skutkového stavu.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

21. Žalovaný svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, prostredníctvom ktorých žalovaný vyjadruje svoj nesúhlas s argumentáciou krajského súdu o nedostatočne zistenom skutkovom stave, lebo riadne zistený skutkový stav predeterminuje správny výber právnej normy pre riešenie sporu súdom.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalovanému na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

22. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

23. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v

odôvodnení rozsudku krajského soudu, které vytvárají dostatočné právní východiska pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského soudu, Najvyšší soud sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu soudu doplniť odôvodnenie prvostupňového soudu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej výkladovej otázke (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

24. Žalovaný svoje odvolanie založil na nesúhlasnej argumentácii krajského soudu vo vzťahu k vyhodnoteniu účinkov nálezu posudkového lékaľa žalovaného, ktorý sa týkal posúdenia a vyhodnotenia jeho zdravotného stavu v zmysle príslušného právneho predpisu. Z uvedeného vyplýva, že aj krajský soud sa zaoberal s argumentáciou žalobcu o jeho zdravotnom stave a túto ako relevantnú pre súdny prieskum vyhodnocoval, tzn. že základom právnych názorov krajského soudu, na základe ktorých vyslovil svoj zamietajúci rozsudok, bolo právé vyhodnotenie vplyvu kvalifikácie zdravotného stavu žalobcu na vyhotovenie parkovacieho preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím. Základom pre právé vyhodnotenie vplyvu kvalifikácie zdravotného stavu žalobcu, vykonanej postupne rôznymi lekářskymi posudkami, bola správnosť právnej aplikácie ustanovenia § 11 zák. č. 447/2008 Z. z. na zistený skutkový stav.

Podľa § 11 ods. 9 zák. č. 447/2008 Z. z. v citovanom znení posudkový lékař môže predvolať fyzickú osobu na posúdenie jej zdravotného stavu, ak má pochybnosti o správnosti diagnostického záveru vyplývajúceho z predloženého lekářského nálezu alebo je potrebné overiť objektivnosť alebo úplnosť diagnostického záveru. V ostatných prípadoch posudkový lékař vykoná posúdenie bez prítomnosti posudzovanej fyzickej osoby.

25. Pre Najvyšší soud je nepochybné, že žalobca tak v administratívnom ako aj v prvostupňovom súdnom konaní (napríklad na pojednávaní dňa 16.04.2014) produkoval nespokojnosť so závermi posúdenia svojho zdravotného stavu, čo naznačuje možnú nesprávnú aplikáciu § 11 zák. č. 447/2008 Z. z. v súvislosti s nedostatočným prevereníím jeho zdravotného stavu v neprítomnosti.

26. Najmä žalobca poukazoval na dokumentáciu lékaľa ortopéda O.. P. z L. zo dňa 11.03.2013 (č. 1. 13), podľa ktorej: „Ide o trvalé anatomické a funkčné postihnutie ľavej dolnej končatiny a axiálneho skeletu následkom úrazu pri autohavárii. Nález je potencovaný osteomyelitídou femoru a koxitídou vľavo v detskom veku. Mobilita pacienta je trvalé znížená. Vzhľadom ku klinickému nálezu je cestovanie v prostriedkoch verejnej hromadnej dopravy a dlhšia chôdza u pacienta prakticky nemožná.“ Takisto k svojej žalobe priložil úradný dokument vydaný Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, odbor sociálnych vecí a rodiny, pracovisko Dubnica nad Váhom, referát peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a PČ, zo dňa 16.04.2013, v zmysle ktorého žalobca [Najvyšší soud doslovne cituje] „je odkázaný na sprievodcu“ a taktiež „je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. .... Termín opätovného posúdenia zdravotného stavu: nie je potrebný.“

27. Najvyšší soud za tejto situácie musí zdôrazniť, že ustanovenie § 11 zák. č. 447/2008 Z. z. sa sústreďuje na účel a postup lekářskej posudkovej činnosti. Ďalej ustanovenie § 11 ods. 9 citovaného zákona oprávňuje posudkového lékaľa vykonať posúdenie zdravotného stavu fyzickej osoby bez jej prítomnosti iba a len pod podmienkou, že vopred môže s vysokou pravdepodobnosťou vylúčiť pochybnosti o správnosti diagnostického záveru vyplývajúceho z predloženého lekářského nálezu alebo nie je evidentne potrebné overiť objektivnosť alebo úplnosť diagnostického záveru (a contrario záver nižšie citovaného ustanovenia).

Naopak tento záver nemôže ovplyvniť ani nasledujúci odsek 10, ktorý chráni posudzovanú osobu, ak využila svoje právo byť pozvaná na posúdenie svojho zdravotného stavu pred posudkovým lékařom. Navyše za tejto situácie je správny orgán navyše zaťažený dôkazným bremenom preukázať, že žalobca mal vedomosť, že v určitom časovom úseku bude vykonávaná lekářska posudková činnosť, v rámci ktorej bol poučený (zásada súčinnosti) o možnosti svoje právo podľa odseku 10 si uplatniť u správneho orgánu.

Podľa § 11 ods. 9 zák. č. 447/2008 Z. z. posudkový lekár môže predvolať fyzickú osobu na posúdenie jej zdravotného stavu, ak má pochybnosti o správnosti diagnostického záveru vyplývajúceho z predloženého lekárskeho nálezu alebo je potrebné overiť objektivnosť alebo úplnosť diagnostického záveru. V ostatných prípadoch posudkový lekár vykoná posúdenie bez prítomnosti posudzovanej fyzickej osoby.

28. Avšak v prejednávanej veci podkladmi napadnutého rozhodnutia boli okrem lekárskeho posudku pracovníkov žalovaného alebo prvostupňového správneho orgánu aj lekárske nálezy, ktoré minimálne aj u odvolacieho súdu vyvolávajú na prvý pohľad pochybnosti.

Za tejto situácie musel Najvyšší súd prístup posudkového lekára, že bez predvolania žalobcu posúdil jeho zdravotný stav ako nezodpovedajúci obsahu ustanovenia § 11 ods. 9 zák. č. 447/2008 Z. z., čo je však vadou konania, ktorá má nepochybne vplyv nielen na zákonnosť napadnutého rozhodnutia ale aj na rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Preto sa nemôže stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, že v doplnenom lekárskom posudku zo 17.06.2013 posudkový lekár všetky relevantné odborné lekárske nálezy posúdil na účely poskytnutia parkovacieho preukazu a ďalej, že ošetrojúci špecialisti nekonštatujú u žalobcu závažné obmedzenie vzdialenosti alebo iný stupeň pohybového (iné) postihnutia.

29. Takisto odvolací argument žalovaného, že neprihliadol na závery ortopéda O.. P. z 11.03.2013, nakoľko len posudkový lekár žalovaného alebo jeho prvostupňového orgánu je oprávnený navrhovať príslušnú kompenzáciu, musel Najvyšší súd vyhodnotiť ako nedôvodný, lebo, ako už bolo vyššie uvedené, práve závery menovaného ortopéda spochybňujú riadnu aplikáciu ustanovenia § 11 zák. č. 447/2008 Z. z.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

30. Žalovaný vo svojom napadnutom rozhodnutí neobjasnil dôvody, prečo takýto postup posudkového lekára posudzoval ako súladný so zákonom, ale iba zopakoval niektorého jeho argumenty, ktoré bližšie po stránke právnej neobjasnil.

Z uvedeného dôvodu sa Najvyšší súd stotožnil s právnym názorom vyslovený krajským súdom, že potom je zrejmé, že ani žalovaný ako druhostupňový správny orgán nerozhodoval vo veci na základe riadne zisteného skutkového stavu.

V.

31. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom ako aj na argumentáciu žalovaného uvádza, že napadnuté rozhodnutie, hoci obsahuje všetky formálne náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku, tak uvedené rozhodnutie správneho orgánu nevychádza v dôsledku vytknutej vady z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré by bolo následne logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa preto stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že zistený skutkový stav nie je postačujúci na výrok, ktorým prvostupňový orgán nevyhovel žiadosti žalobcu o vyhotovenie parkovacieho preukazu.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

32. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou dotknutého správneho orgánu, aby v ďalšom konaní v zmysle vyššie uvedených právnych názorov konajúceho odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.) ako aj záverov krajského súdu

vykonan riadne zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutne potrebnom pre účely správneho konania o žiadosti žalobcu a na jeho základe o nej rozhodol.

33. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a nakoľko nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava konania o kompenzačných dávkach je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

34. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nastalo.

Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu/odporcu mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

35. Nakoľko si však žalobca svoje trovy konania nevyčísľil a ani ďalšie výdavky žalobcov neboli v súvislosti s odvolacím konaním zistené zo súdneho spisu (viď krycí list spisu krajského súdu určený na evidenciu zaplatených súdnych poplatkov), ich náhradu konajúci odvolací súd implicitne nepriznal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísľi, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplyvajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).